

1

Most vagy soha helyzet volt. Ha Fletcher nem tudja elejteni, nem lesz mit ennie ma este. Az alkonyat gyorsan közeledett, ő pedig már így is késésben volt. Hamarosan vissza kell érnie a faluba, vagy a kapuk bezárulnak. És ha az megtörténik, nem marad más választása, mint lefizetni az örököt pénzzel, amije nincs, vagy megkockáztatni, hogy az erdőben éjszakázik.

A fiatal jávorszarvas épp az imént dörzsölte hegyes agancsát egy magas fenyő törzséhez, lekaparva róla az azt borító puha bársonyt. Kis mérete és tartása alapján Fletcher tudta, hogy a fiatal állat első agancsát viseli. Szép példány volt, fényes bundával és csillogó, értelmes szemekkel.

Szinte szégyellt lelőni egy ilyen fenséges teremtményt, bár fejben már az értékét számolgatta. A vastag szőrzetnek akkor veheti hasznát, amikor eljönnek a szőrmekereskedők, különösen most, tél idején. Valószínűleg legalább öt shillinget is megérhet. Az agancs jó állapotban volt, még ha kicsit kicsi is, de ha szerencséje van, négy shillinget is kaphat érte. A húsrá vágyott a leginkább. A vörös szarvashúsrá, ami sütés közben sístergő zsírt csöpögtet majd a tűzbe.

Sűrű köd nehezedett a tájra és vékony harmatrétegbe burkolta Fletcher. Az erdő szokatlanul csendes volt. Általában a szél zörgette az ágakat, így ő anélkül lopakodhatott az aljnövényzetben, hogy meghallották volna. Most viszont levegőt is alig mert venni.

Magához vette íját, és egy nyilat illesztett bele. Ez volt a legjobb nyila: a szár egyenes és jól kiegyensúlyozott, a toll jó minőségű libatoll, nem az az olcsó pulykatoll, amit a piacon vásárolt. Apró lélegzetet vett, és megfeszítette az íjat. A húr csúszott az ujjai alatt; libaszírral vonta be, hogy megóvja a levegő nyirkosságától.

A nyíl hegye ki- és beúszott látóterébe, ahogy a jávorra irányította. Fletcher majd száz méterre guggolt tőle a magas fűben. Nehéz lövés, de a szélcsendnek is megvoltak a maga előnyei. Nem volt széllelés, ami eltéríthette a nyilat repülés közben.

Egyetlen folyamatos mozdulattal szívta be a levegőt és lőtte ki a nyilat. Megragadta a teste és az elméje pillanatnyi mozdulatlan-ságát, ahogy azt keserű és éhes tapasztalatai során már megtanulta. Hallotta az íjhúr rezgésének tompa hangját, majd a puffanást, ahogy a nyíl célba ért.

Szép lövés volt. A mellén találta el a jávort; a nyíl a tüdejébe és a szívébe fúródott. Az állat összecsuklott és megrázkódott, a földre zuhant, patái dobolva vágódtak a talajba haláltánca közben.

Fletcher a préda felé futott és előhúzta nyúzókését a combján lógó vékony tokból, de a szarvas már halott volt, mire odaért. Szép, tiszta elejtés, mondta volna Berdon. De az ölés mindig mocskos. A jávor szájából előtörő véres hab volt rá a bizonyíték.

Fletcher óvatosan kihúzta a nyilat, és örömmel látta, hogy a szár nem tört el, és a kovakő nyílhegy sem pattant le a szarvas bordáin. Bár Fletchernek* hívták, bosszantóan sok időt töltött nyilai

* A *fletcher* régies angol kifejezés, jelentése: nyílkészítő

kötözgetésével. Jobban szerette a munkát, amit Berdontól kapott alkalmanként: a vas kalapálását és formázását a kovácműhelyben. Talán a forróság tette, vagy ahogyan az izmai kellemesen sajogtak egy-egy nehéz nap után. Vagy talán az érmék, amik a zsebét húzták, miután kifizették munka után.

A fiatal jávor nehéz volt, de nem voltak messze a falutól. Az agancs jó kapaszkodót adott, a test pedig egész könnyen siklott a vizes fűvön. Fletchert most már csak a farkasok, illetve a vadmacskák aggaszthatták, mert nem volt tőlük szokatlan, hogy ellopják egy vadász vacsoráját, de akár az életét is, miközben az a zsákmányát cipeli hazafelé.

A Medvefog-hegység gerincén vadászott, ami két jellegzetes csúcsáról kapta a nevét, amelyek úgy néztek ki, mint két tépőfog. A falu a köztük húzódó, csipkés gerincen feküdt, a hozzá vezető egyetlen ösvény egy meredek és sziklás csapás volt, amit tisztán be lehetett látni a kapukról. Vastag, fából készült cölöpfal vette körül, rajta bizonyos szakaszonként kis őrtornyokkal. Rég nem érte őket már támadás, tulajdonképpen Fletcher tizenöt életéve alatt mindösszesen egyszer. És akkor is csak tolvajok egy kis csapata volt, nem egy ork támadás, ami nem volt valószínű ennyire északra, messze az őserdőtől. A falutanács ennek ellenére nagyon komolyan vette a biztonság kérdését, és a későn érkezők számára mindig rémálommal ért fel, ha a kilencedik harangszó után akartak bejutni.

Fletcher a sziklás ösvény mellett vastagon burjázó fűben vonszolta az állat tetemét. Nem akarta megsérteni a szőrmét, hisz az volt a jávor legértékesebb része. A szőrme azon kevés árucikkek egyike volt, amivel a falu kereskedni tudott. A neve is innen eredt: Pelt*.

* Szőrme (angolul).

A haladás nehéz, az ösvény pedig nehezen járható volt, különösen a sötétben. A nap már eltűnt a gerinc mögött, és Fletcher tudta, hogy bármelyik percben megszólalhat a harang. Összeszorította a fogait, és sietve haladt, botladozott és átkozódott, ahogy térdét lehorzolták a kavicsok.

Elfacsarodott a szíve, amikor a főkapuhoz ért. Az ugyanis zárva volt, fölötte lámpások világítottak egész éjszakán át tartó virrasztásához. A lusta örök hamar bezárták, alig várták, hogy iganak egyet a falu kocsmájában.

– Lusta rohadékok! Még nem is szólt a kilencedik harang! – átkozódott Fletcher, és a földre ejtette a jávorszarvas agancsát. – Engedjete be! Nem fogok idekint aludni csak azért, mert nem bíratok várni, hogy hülyére ihassátok magatokat! – Csizmájával nagyot rúgott az ajtóba.

– Na, Fletcher, nyugalom. Jó emberek alszanak idebent – hallatszott egy hang fentről. Didric hangja, aki épp áthajolt a mellvéden Fletcher fölött; nagy, holdszerű arcán aljas vigyor ült.

Fletcher elfintorodott. Az összes ör közül, aki szolgálatban volt, pont Didric Cavellnek kellett ott lennie, aki a legrosszabb volt mind közül. Tizenöt éves volt, annyi, mint Fletcher, de ő inkább felnőttnek tartotta magát. Fletcher nem kedvelte Didricet. A fiú egy zsarnok volt, aki folyton leste az alkalmat, hogy a hatalmát gyakorolhassa.

– Korán hazaküldtem ma este a nappali őrséget. Amint látod, nagyon komolyan veszem a kötelességemet. Nem lehetünk elég óvatosak a holnap érkező kereskedőkkel. Sosem lehet tudni, mi-féle csöcselék próbál bejutni kintről. – Felkuncogott saját gúnyolódásán.

– Engedj be, Didric! Mindketten tudjuk, hogy a kapunak nyitva kell maradnia a kilencedik harangszóig! – mondta Fletcher. Beszéd

közben hallotta, ahogy a harang megkondult. Hangja tompán visszhangzott az alattuk elterülő völgyben.

– Mit mondtál? Nem hallak! – kiáltotta Didric, miközben színpadias mozdulattal a füléhez emelte a kezét.

– Azt mondtam, engedj be, te ostoba! Ez törvényellenes! Jelenem kell téged, ha nem nyitod ki azonnal a kaput! – kiabált Fletcher dühösen a cölöpfal felett kilógó sápadt arcnak.

– Nos, megtehetnéd, és én természetesen nem is fosztanálak meg ettől a jogodtól. Legnagyobb valószínűség szerint mindkettőnket megbüntetnék, és az senkinek sem lenne jó. Kössünk inkább alkut! Te nekem adod a jávort, én pedig megkíméllek az erdőben alvás viszontagságaitól.

– Dugd fel magadnak az alkudat! – prüszkölte Fletcher elképedve. Ez még Didric-től is égbekiáltó zsarolás volt.

– Ugyan már, Fletcher, gondold végig! A farkasok és a vadmacskák is zsákmányra lesnek, és télen még egy hatalmas tábornőtűz sem tartja őket távol. Vagy megfutamodsz, amikor megérkeznek, vagy maradsz, és lehetsz az előétel. Akárhogy is, ha ki is húzod holnap reggelig, üres kézzel sétálsz be ezen a kapun. Hadd segítsék! – Didric hangja szinte barátságos volt, mintha szívességet tenne Fletchernek.

Fletcher arca lángvörös volt. Ez túltett mindenben, amivel korábban találkozott. A méltánytalanság rendszeres volt Peltben, és ő már rég elfogadta, hogy a világon, ahol gazdagok és szegények léteznek, ő egyértelműen az utóbbi csoporthoz tartozik. De most ez az elkényeztetett marha, aki a falu egyik leggazdagabb férfinak volt a fia, lopni akart tőle.

– Hát így? – kérdezte Fletcher mély és dühös hangon. – Nagyon okosnak hiszed magad, mi?

– Ez a logikus következtetés egy olyan helyzetben, amelyben épp én vagyok a haszonélvező – mondta Didric, kisöpörve a szeméből

szőke haját. Közismert tény volt, hogy Didric magánoktatásban részesül, és tudását cifra beszédével fitogtatta. Apja azt remélte, hogy Didric egy napon bíra lesz, és végül Hominum valamelyik nagyobb városának bíróságán köt majd ki.

– Egy dolgot elfelejtettél – morogta Fletcher. – Inkább alszok az erdőben, mintsem lássalak meglépni a zsákmányommal.

– Háh! Arra kíváncsi vagyok. Hosszú éjszaka áll előttem. Jó lesz végignézni, ahogy megpróbálsz elzavarni a farkasokat – nevetett fel Didric.

Fletcher tudta, hogy Didric csak szórakozik vele, de ettől még forrt a vére. Lenyelte haragját, de az ott parázslott elméje mélyén.

– Nem adom neked a jávort. Csak a szőrme öt shillinget ér, a hús meg még hármat. Csak engedj be, és elfelejtem, hogy jelentselek téged! Az egész ügyet magunk mögött hagyhatjuk – javasolta Fletcher, nagy nehezen lenyelve büszkeségét.

– Megmondom, mi legyen. Nem maradhatok üres kézzel; az nem járja, nemde? De mivel nagylelkű kedvemben találtál, ha nekem adod az agancsot, amit elfelejtettél megemlíteni, lezárhatjuk a dolgot, és mindketten megkaphatjuk, amit akarunk.

Fletcher megmerevedett az ajánlat arcátlanságán. Egy pillanatig küzdött vele, majd elengedte. Négy shillinget megért, hogy a saját ágyában alhasson, Didricnek pedig ez nem volt több aprópénznél. Felsőhajtott és elővette a nyúzókését. Az borotvaéles volt, de nem agancsok levágására tervezték. Utálta megcsonkítani a jávort, de le kellett vágnia a fejét. Egy perccel később, amint keresztülfűrészelte a nyakcsigolyákat, az állat feje már a kezében volt, vére a moka-színjára csöpögött.

A fiú elfintorodott, majd feltartotta a fejet, hogy Didric is láthassa.

– Jól van, Didric, gyere le érte! – mondta Fletcher, és meglóbálta a rémes trófeát.

– Dobj fel ide! – kiáltotta Didric. – Nem bízok benned, hogy később átadnád.

– Mi? – Fletcher alig hitt a fülének.

– Dobj fel, vagy az alkunak annyi! Nem vesződhettek azzal, hogy dulakodjunk érte, és az egyenruhám tiszta vér legyen! – fenyegetőzött Didric. Fletcher morgott és feldobta a fejet, miközben az ő köpenye lett tiszta vér. A fej átrepül Didric felett és a mellvéden puffant. Didric nem mozdult, hogy felvegye.

– Öröm veled üzletelni, Fletcher. Holnap találkozunk. Jó szórakozást az erdei kiránduláshoz! – mondta vidáman.

– Várj! – kiáltotta Fletcher. – Mi van az alkunkkal?

– Én tarottam a rám eső részt, Fletcher. Azt mondtam, lezárjuk a dolgot, és mindketten megkapjuk, amit akarunk. Te azt mondtad korábban, hogy szívesebben aludnál az erdőben, mintsem nekem add a jávort. Tessék, megkaptad, amit akartál, mint ahogy én is. Ajánlom, figyelj oda jobban a megfogalmazásra, akármilyen egyezséget is kötsz. Ez az első lecke, amit egy bíra megtanul. – Az arca lassan eltűnt a mellvéd mögött.

– Nem ez volt az alku! Engedj be, te féreg! – üvöltötte Fletcher, miközben a kaput rugdosta.

– Nem, nem, az ágyam már vár otthon. Rólad persze ez nem mondható el – nevetett Didric, ahogy elfordult.

– Őrségben vagy ma éjjel! Nem mehetsz haza! – kiáltotta Fletcher. Ha Didric elhagyja az őrhelyét, Fletcher bosszút állhat és jelentheti őt. Sosem tartotta magát besúgónak, de Didric kedvéért hajlandó lett volna kivételt tenni.

– Ó, nem vagyok őrségben – hallatszott Didric halkuló válasza, ahogy lefelé tartott a cölöpfal lépcsőin. – Sose mondtam ilyet.

Felajánlottam Jakovnak, hogy figyelek kicsit, amíg ő elmegy az illemhelyre. Bármelyik percben itt lehet.

Fletcher ökölbe szorította a kezét, szinte fel sem tudta fogni, hogy Didric mennyire átverte. Lenézett a tönkrement cipője mellett fekvő, fej nélküli testre. Ahogy a harag epeként tört fel a torokban, csak egyetlen gondolat járt a fejében: Hogy még nincs vége; közlről sincs még vége.

2

– Ki az ágyból, Fletcher! Ez az egyetlen időszak az évben, amikor tényleg szükségem van rá, hogy időben talpon légy! Nem tudom nyitva tartani a standot és közben patkolni a mállás lovakat is.
– Berdon piroszposzgás arca úszott Fletcher látótérbe, ahogy kinyitotta a szemét.

Felsóhajtott, és a fejére húzta a szőrmetakarókat. Hosszú éjszakája volt. Jakov egy órán át váratta odakint, mielőtt beengedte volna, azzal a feltétellel, hogy Fletcher meghívja egy pohárára, ha legközelebb a kocsmában lesznek.

Mielőtt lefekhetett volna, még ki kellett zsigerelnie és meg kellett nyúznia a jávort, valamint fel kellett darabolnia a húst, hogy az a kandalló felett száradhasson. Egyetlen szaftos darabot engedett meg magának, ami félig főtt csak meg a tűz fölött, mielőtt elvesztette a türelmét és betömte a szájába. Télen a legjobb döntés az volt, ha későbbre tartósítják a húst. Fletcher még a legjobb időkben sem tudta, mikor lehet majd újra.

– Most, Fletcher! És szedd rendbe magad! Úgy bűzlesz, mint egy disznó. Nem akarom, hogy elijeszd a vevőket. Senki sem akar

egy koldustól vásárolni. – Berdon lerángatta róla a prémeket és kiviharzott az apró szobából, ami a kovácsműhely végében állt.

Fletcher beleborzongott takarói elvesztésébe, majd felült. A szobája melegebb volt, mint várta. Berdon egész éjszaka a forró tűzhelynél állhatott, hogy felkészüljön a vásárnapra. Fletcher már rég képes volt a fém kongása, a fújtató bömbölése és a vízbe merített, vörösen izzó fegyverek sercegése mellett aludni.

A kovácsműhelyen átvágva kíváncsorgott a szabadban lévő kis kúthoz, ahonnan Berdon a hűtővizet merítette. Felhúzta a vödört, és csupán egy pillanatnyi hezitálás után a fejére öntötte a jéghideg vizet. A köpenye és a nadrágja is csuromvizes lett, de mivel még mindig az éjszakai vér borította őket, valószínűleg nem ártott nekik. Még néhány vödörnyi víz és egy horzsakővel történő heves sikálást követően Fletcher már újra a műhelyben volt, és reszketve fonta össze maga előtt a karjait.

– Na, gyere csak! Hadd látlak! – Berdon beállt a szobájába vezető ajtónyílásba, a kandallóból jövő fény megvilágította hosszú, vörös haját. Messze ő volt a legnagyobb ember a faluban. A kovácsműhelyben, a fém kalapálásával töltött hosszú órák széles vállakat és hordószerű mellkast adtak neki. Fletcher, aki korához képest kicsi és vékony volt, eltörpült mellette.

– Pont, ahogy gondoltam. Meg kell borotválkoznod. Gerla nagynénémnek is erősebb bajusza van ennél. Szabadulj meg attól a pihés valamitől, amíg nem tudsz igazit növeszteni, mint amilyen az enyém. – Berdon szeme megcsillant, ahogy megpödörte őszülő szakállá fölött díszelgő, kackiás bajuszát. Fletcher tudta, hogy igaza van. A kereskedők érkezését várták, akik gyakran magukkal hozták rakottszoknyás, loknishajú, városban született lányaikat is. Bár keserű tapasztalatból tudta, hogy ezek a lányok általában csak az orrukat húzzák, ha meglátják, nem árthatott, ha legalább tisztességesen jelenik meg.

– Menj! Amíg borotválkozol, kiteszem a ruhákat, amiket ma fel fogsz venni. Minél profibbnak tűnsz, annál jobban mennek majd az áruink.

Fletcher visszacammogott a dermesztő hidegbe. A kovácsműhely közvetlenül a városfal mellett állt, a cölöpkerítés csak pár méterre magasodott Fletcher szobájának hátsó fala mögött. A közelben egy tükör és egy kis mosdókagyló kapott helyet. Fletcher elővette a nyúzókést és levágta szanaszét álló fekete bajuszkáját, mielőtt megvizsgálta arcát a tükörben.

Sápadt volt, ami nem volt meglepő Hominumnak ezen a távoli, északi részén. A nyarak rövidek voltak Peltben. Néhány röpke, de boldog hét, amit a többi fiúval töltött az erdőben, ahol pisztrángot fogtak a patakokban és mogyorót pörköltek a tűznél. Fletcher csak ilyenkor nem érezte magát kívülállónak.

Az arca durva volt, éles arccsonttal és sötétbarna, kissé beesett szemekkel. A haja vastag, bozontos, fekete összevisszaság, amit Berdon szó szerint úgy nyírt le, mikor az túlságosan elvadult, mint ahogyan egy birkát szokás. Fletcher tudta, hogy nem csúnya, de nem is volt olyan jóképű, mint a gazdag, jól táplált fiúk a pirosposzgás arcukkal és szőke hajukkal, akik benépesítették a falut. A sötét haj szokatlan volt az északi településeken, bár mivel őt csecsemőkorában hagyták ott a falu kapujánál, nem csodálkozott rajta, hogy senkire sem hasonlít; csak egy újabb dolog, ami elválasztotta a többiektől.

Berdon egy halványkék köpenyt és világoszöld nadrágot terített ki az ágyára. Fletcher elsápadt a színek láttán, de lenyelte megjegyzéseit, amikor meglátta Berdon rosszálló tekintetét. A ruhák nem lesznek szokatlanok vásárnapon. A kereskedőket jól ismerték rikító öltözékükről.

– Hagylak öltözködni – mondta Berdon nevetgélve, és kiment a szobából.

Fletcher tudta, hogy Berdon a piszkálódással mutatja ki a szeretetét, ezért nem vette magára. Nem volt beszédes típus, jobban kedvelte a saját társaságát és gondolatait, Berdon pedig mindig tiszteletben tartotta az intim szféráját, mióta a fiú megtanult beszélni. Furcsa kapcsolat volt ez kettejük-, a kissé nyers, de jó természetű agglegény és zárkózott tanítványa között, de valahogy mégis működött. Fletcher örökké hálás volt, amiért Berdon befogadta, amikor senki más nem akarta.

Nincstelenül hagyták magára, még egy kosár vagy egy pólya se volt. Csak egy meztelen csecsemő a hóban, aki torkaszakadtából üvöltött a kapuknál. A sznob gazdag népek nem akarták befogadni, a szegények pedig nem engedhették meg maguknak. A legkevényebb tél volt, amit Pelt valaha átvészelt, és kevés volt az élelem. Végül Berdon ajánlotta fel, hogy hozzá mehet, hiszen amúgy is ő talált rá. Nem volt gazdag, de nem volt más, akit etetnie kellett, és a munkája sem függött az évszakoktól, így sok szempontból ő volt a legjobb döntés.

Fletcher őszinte gyűlöletet táplált az édesanyja iránt, bár elképzelése sem volt, ki lehet az. Mégis miféle ember hagy magára egy meztelen kisbabát a hóban, hogy meghaljon? Mindig eltűnődött rajta, hogy vajon egy pelti lány lehetett-e az, aki nem tudta vagy nem akarta felnevelni. Gyakorta fürkészte a körülötte élő nők arcát, és összehasonlította vonásaikat a magáéival. Nem tudta, miért fáradt ezzel – egyikük sem hasonlított rá, a legkevésbé sem.

Fletcher fénylő kardokkal és törökkel megrakott standja már ott állt a főutca mentén, amely a kaputól a település végéig futott. De nem csak az övé volt ott. Az út mellett további standok álltak, tele hússal és szőrmeekkel. És más portéka is volt: a Medvefogon növő magas fenyőkből készült bútorok, meg ezüstszirmú hegyi virágok cserépebe ültetve, a gazdag városi háziasszonyok kertjeibe.

Pelt másik híres áruja a bőr volt, kabátjait és mellényeit minden másnál többre tartották prima megmunkálásuk és szabásuk miatt. Fletchernek egy bizonyos kabátra fáj a foga. Az év során legtöbb szőrmejét eladta más vadászoknak, és több mint háromszáz shillinget tett félre erre az egyetlen vásárlásra. Láta, ahogy ott lóg, nem messze tőle, bár Janet – a kereskedő, aki sok hetet töltött az elkészítésével – azt mondta neki, hogy csak akkor veheti meg háromszáz shillingért, ha a nap végéig nem tesz senki jobb ajánlatot.

A kabát tökéletes volt. Puha havasinyúl-bundával bélelték, ami szürke volt, benne egy leheletnyi mogyoróbarnával. A mély mahagóniszín bőr erős és hibátlan. A kabát vízálló volt, és nem lehetett csak úgy bepiszkolni vagy elszakítani, ha az ember az erdei túskebokrok között hajtotta zsákmányát. Egyszerű, fából készült kapcsok zárták össze, és mély, csúcsos csuklyát is kapott. Fletcher már látta is benne magát; ahogy az esőben guggol, melegen és védetten, kezében az íjával, benne a nyíllal.

Berdon mögötte ült a műhely előtt, egy üllő és egy kupac patkó mellett. Bár fegyverei és páncéljai kiváló minőségűek voltak, úgy találta, hogy nagy pénzt lehet keresni a fáradt kereskedők lovainak újrapatkolásával, akik számára még alig kezdődött meg a hosszú út a Medvefog mentén fekvő távoli falvakba.

Az előző évben, amikor a kereskedők erre jártak, Fletcher egész nap talpon volt, még az után is a kardokat élezte, hogy kiürült a standja. Jó év volt fegyvereladásra. A Hominum Birodalom háborút hirdetett egy új fronton, a Medvefog-hegység északi oldalán. A tünde klánok megtagadták az éves adó befizetését, azt a pénzt, amit Hominum azért cserébe kért, hogy védelmet nyújtson a birodalom másik határán végighúzó, déli őserdők ork törzsei ellen. A birodalom háborút indított, hogy behajtsa követelését, a kereskedők pedig portyázó tündecsapatoktól tartottak. Végül

az egész konfliktus elvi háborúvá változott néhány összecsapással, de semmi több, végül pedig szóbeli megállapodás született arra, hogy nem eszkalálják a helyzetet. Egy dologban hallgatólagosan egyetértett Hominum és a tünde klánok is: a valódi ellenségek az orkok voltak.

– Idén lesz idő rá, hogy körbenézzek? – kérdezte Fletcher.

– Szerintem igen. Most nem sokan keresnek fegyvert. A Medvefog új hadserege öregekből és rokkantakból áll, de szerintem a kereskedők úgy vélik, a katonai jelenlét eltántorítja a banditákat attól, hogy itt portyázzanak és megtámadják a karavánjaikat. A legrosszabb, hogy valószínűleg igazuk is van; nem hiszem, hogy sokat kell idén védeniük magukat. *Tőlük* nem sok üzletre számíthatunk. De a múlt hónapban a fronton tett látogatásodnak köszönhetően azt legalább tudjuk, hogy a hadseregnek szüksége van még a szolgáltatásaimra.

Fletcher megborzongott a hegyen túl, a legközelebbi erődbe tett útja emlékére. A front nyomasztó hely volt, tele halott szemű emberekkel, akik alig várták, hogy leteljen katonai szerződésük. A tünde front azoknak a gyűjtőhelye volt, akiket a sereg nem akart magánál tudni. Az üres hasaké, akik már nem tudtak harcolni.

Lerakat. Így nevezték a katonák. Egyesek szerint áldás volt, távol az őserdei lövészárkok borzalmaitól. Ezrével haltak meg az emberek az ork fronton, a fejüket trófeaként vitték el és tűzték karókra az erdő határán. Az orkok vad, esztelen faj voltak, sötét teremtmények, kegyetlen és szadista célokkal.

A tünde határon azonban más borzalmak várták az embert. A fokozatos leépülés. Lassú éhezés a féladagok miatt. Végtelen gyakorlatok, amelyeket fáradt őrmesterek vezényeltek, akiknek nem jutott eszébe más tennivaló. Motiválatlan tábornokok, akik meleg irodáikban üldögéltek, míg a katonák tábori ágyaikon reszkettek.

A szállásmesternek nem akarózott bármit is vásárolni, de a kvótát teljesítenie kellett, és a Medvefogon át húzódó utánpótlási vonalak vékony cérnaszállá satnyultak, ahogy az ork fronton az igény növekedett. Az a nyaláb kard, amit Fletcher aznap reggel óta cipelt a hátán, jóval többért kelt el, mint amennyit ért, így nála egy nehéz, de a kardoknál jóval könnyebb erszény ezüst shilling maradt. Ha muskétákat is vitt volna magával, aranyérmékkel fizették volna ki. Berdon azt remélte, hogy a kereskedők esetleg lőfegyverekkel fizetnek a kardokért. Ha ez történt volna, a muskétákat továbbértékesíthette volna a szállásmesternek a következő évszakban.

Ahogy Fletcher a kölcsönzött priccsén feküdt a barakkban akkor éjjel, és várta, hogy reggel legyen, és nappal visszatérhessen Peltbe, eldöntötte, hogy ha bármikor is belép a seregbe, soha nem fogja megengedni magának, hogy ilyen helyen végezze.

– Te, fiú! Vidd arrébb a standodat a kapuktól! Elállod az utat a kereskedők elől! – csattant rajta egy parancsoló hang, kiszakítva gondolataiból.

Didric apja volt az, Caspar. Egy magas, sovány férfi finom bársonyruhában, amelyet kézzel varrtak lila anyagból és ízléses arannyal díszítették. Úgy nézett Fletcherre, mintha pusztá létezése is sértő volna számára. Didric széles vigyorral állt mögötte, szőke hajára viaszt kent és oldalt elválasztotta. Fletcher ránézett a mellettük álló standra, amely jelentősen közelebb állt az úthoz, mint az övé.

– Nem mondom újra! Csináld, vagy hívom az őrséget! – ugrott Caspar. Fletcher Berdonra nézett, aki megvonta széles vállát és felé biccentett. Lényegében ez nem jelentett semmit. Ha valakinek fegyver kellett, megtalálta őket.

Didric kacintott és hessegető mozdulatot tett a kezeivel. Fletcher elvörösödött, de tette, amit Caspar mondott. Didric ideje is eljön majd, de az apja hihetetlenül nagy hatalmú ember volt. Ő volt

a pénzkölcsönző, és szinte az egész falu a zsebében volt. Ha egy csecsemőnek orvosság kellett a városból, Caspar ott termett. Ha a vadászdénya rosszul alakult, Caspar ott volt. Ha egy otthon tűzben veszett oda, Caspar akkor is megjelent. Mégis hogyan érthetné meg egy falusi, aki a nevét is alig tudja aláírni a hosszú szerződés végén, hogy mi az a kamatos kamat, vagy miféle bonyolult számok vannak a papírra írva? Végül mind rájöttek, hogy a megmentésük többbe került, mint amit megengedhettek maguknak. Fletcher dühítette, hogy Caspart olyan sokan tisztelték a faluban, pedig nem volt több ócska csalónál.

Ahogy Fletcher azzal küzdött, hogy hátratulja a standját, számos, szépen csiszolt tórt is a porba hullajtott, miközben megkondult a falu harangja. Megérkeztek a kereskedők!

3

Úgy kezdődött, ahogy mindig, a kerekek nyikorgásával és az ostorok csattogó hangjával. Az emelkedőn felfelé vezető ösvény egyenetlen és meredek volt, a kereskedők azonban kihajtották lovaikat az utolsó szakaszon, hogy megszerezzék a legjobb helyeket a falu főútjának végén. Az utolsóként érkezőknek csak a kapu közelében jutott hely, távol a központban nyüzsgő tömegtől.

Caspar a bejáratnál állt integetve, biccentve és mosolyogva fogadta a jól megrakott kocsik vezetőit, ahogy azok átgördültek a kapukon. Fletcher látta, hogy a lovakat keményen hajtották az út során; a horpaszuk habzó izzadságtól csillogott, szemükben pedig kimerültség ült. Fletcher arca bűnös mosolyra húzódott a látványukra, mert tudta, hogy Berdonnak dolgoz napja lesz. Csak azt remélte, hogy van nála elég patkó az összes ló számára.

Ahogy az utolsó kocsik is bejöttek a kapun, két, nagy, szőke bajuszt és csúcsos sapkát viselő férfi ügetett be a faluba. A lovaik nem málhás lovak voltak, mint amilyenek a kocsikat húzták, hanem csatalovak széles horpasszal és tányér méretű patákkal. A kantárjukat rángatva léptek a poros ösvényről az egyenetlen utcaőre.

Fletcher hallotta Berdont átkozódni maga mögött, mire együttérzően elfintorodott.

A férfiak sárgaréz gombokkal ékesített, koromfekete egyenruhájuk alapján felismerhetőek voltak – Pinkertonok, a törvény emberei a városból. A kezükben tartott muskéták nem hagytak kétséget pozíciójukat illetően. Fletcher rápillantott a fémmel kivert husángokra, amelyek a nyeregtáskákon lógtak a tokjukban. Könnyedén eltörhették vele az ember karját vagy lábát, és nem is haboztak megtenni, mivel a Pinkertonok csak a királynak feleltek. Fletchernek elképzelése sem volt, miért kísérték a konvojt, de jelenlétük azt jelentette, hogy a kereskedőknek vajmi kevés önvédelemre lesz szükségük az út során.

A két férfi annyira hasonlított, hogy akár testvérek is lehetnek volna hullámos, szőke hajukkal és hideg, sötét szemükkel. Leszálltak a nyeregből, és a magasabbik öles léptekkel Fletcherhez ment, muskétája lazán lógott a kezében.

– Fiú, vidd a lovainkat a falu istállójába, és gondoskodj róla, hogy megetessék és megittassák őket! – mondta kemény hangon. Fletcher tátott szájjal nézett rá. Megdöbbenett az ellentmondást nem tűrő utasítás. Habozását látva a férfi a lovak felé intett, de ő vonakodott felügyelet nélkül hagyni a standját.

– Ne is törődj vele. Fejben lassú egy kicsit – vágott közbe Caspar hangja. – A falunak nincs istállója. A fiam majd gondoskodik a lovaitokról. Didric, vidd el őket az istállónkba, és mondd meg az istállófiúnak, hogy különös gondot fordítson rájuk!

– De apám, szerettem volna... – kezdte behízselő hangon Didric.

– Most! És ajánlom, hogy siess! – szakította félbe Caspar. Didric elvörösödött és sötét pillantást vetett Fletcherre, mielőtt megfogta volna a két ló kantárját, hogy elvezesse őket az utcán.

– Mi hozta Peltbe a Pinkertonokat? Hetek óta nem láttunk új arcot, ha törvényen kívüliek nyomában jártok – mondta Caspar, miközben kezét nyújtott neki.

A magas Pinkerton kelletlenül megrázta azt. Udvariasságot kellett mutatnia, most, hogy a lovaik Caspar gondjai alá kerültek.

– A sereggel van dolgunk a tünde határon. A király abbéli kívánságát fejezte ki, hogy az elítéltek kerüljenek besorozásra, amiért cserébe mentesülhetnek börtönbüntetésük alól. Az ő nevében akarjuk megtudni, hogy a tábornokok nyitottak-e erre.

– Lenyűgöző! Természetesen hallottuk, hogy a toborzási kedv mostanában visszaesett, de ez meglepő. Micsoda elegáns megoldás a problémára – mondta Caspar erőltetett mosollyal. – Talán beszélgethetnénk még erről vacsora és egy kis konyak mellett. Magunk közt szólva, a helyi fogadó mocskos, és örömmel biztosítanánk egy kényelmes ágyat a hosszú út után.

– Hálásak lennénk. Egészen Corcillumtól utaztunk idáig, és közel egy hete nem aludtunk már tiszta ágyban – vallotta meg a Pinkerton kalapot emelve.

– Akkor máris elintézzük, hogy kapjatok egy fürdőt és meleg reggelit. A nevem Caspar Cavell, afféle vezetője a falunak... – mondta Caspar, miközben mutatta nekik az utat.

Fletcher a híreket emésztette, ahogy a hangok elhalkultak. Hogy bűnözőket kényszerítsenek fegyveres szolgálatba, egy olyan dolog volt, amire sosem gondolt volna. Sokat pletykáltak róla, hogy bármiikor elrendelhetik a kötelező besorozást a fiatal férfiak számára, és ez egyszerre aggasztotta és izgatta is. Ilyen sorozásra legutóbb a Második Ork Háborúban, évszázadokkal korábban volt példa. Azt a háborút portyázó ork csapatok ellen vívták, amelyek haszonállatokat loptak és lemészárolták a fiatal Hominum Birodalom

városainak népét. Több száz falut semmisítettek meg, mielőtt visszaszorították őket az őserdőbe.

Most Hominum kezdte a harcokat, amikor letarolta az erdőségeket, hogy üzemanyaggal lássa el az éppen csak elkezdődött ipari forradalmat. Ez hét éve történt, és semmi sem mutatta jelét annak, hogy a háború a közeljövőben véget érne.

– Ha én kovácsolhatnám azokat a muskétákat, ki se kellene nyitnunk a standot – dörmögte Berdon a háta mögött. Fletcher helyeslően bólintott. A muskétákra nagy szükség volt a fronton, és a Corcillum gyomrában élő törp fegyvermesterek készítették őket. Az egyenes fegyvercsövek és a szerkezet elkészítésének módszere szigorúan őrzött titok volt, amit a törpök nagy gonddal rejtettek. Jövedelmező üzlet volt, bár a technológiát csak nemrégiben kezdte használni a hadsereg. Míg korábban az orkok ellen tudtak állni a nyílzápornak, a muskéták zárótüze sokkal hatékonyabban állított meg bármilyen rohamot.

Fletcher ekkor vette észre, hogy egy utolsó utazó is belépett a kapun. Egy katona volt, őszes hajjal és borotvátlan arccal. Pirosfehér egyenruhát viselt. Az anyag rongyos és kopott volt, az út sára és pora szennyezte. Kabátjának sárgaréz gombjai közül sok hiányzott vagy kilazulva lógott. Fegyvertelen volt, ami egy kereskedőkonvoj tagjához képest is szokatlan látványt nyújtott, hát még egy katonához.

Nem volt lova vagy kocsija, helyette egy nyeregtáskákkal megpakolt öszvért vezetett. A csizmája siralmas állapotban volt, a talpa már lyukasra kopott, és minden egyes támolygó lépésre külön táncot járt. Fletcher figyelte a férfit, aki megállt a vele szemben lévő helyen, kikötötte az öszvért a szomszédos stand sarokszlopához, és fenyegetően ránézett az eladóra, mielőtt az ellenkezésbe kezdhetett volna.

Kibontotta nyeregtáskáit, leterített egy posztót, és különféle tárgyakat helyezett el rajta. A katona valószínűleg a tünde frontra tarthatott, miután túl öregnek találták, hogy katonaként harcoljon, de alkalmatlannak ahhoz, hogy tisztté léptessék elő. Mintha megérezte volna a fiú tekintetét, felegyenesedett, és elvigyorodott Fletcher kíváncsiságán, megmutatva ezzel hiányos fogazatát.

Fletcher a nyakát nyújtogatva próbált többet látni a katonából, és a szeme nagyra tágult, amikor meglátta, mit kínál eladásra. Hatalmas, kovakőből készült nyílhegyek voltak, akkorák, mint egy ember tenyere, a széleik pedig recések voltak, hogy felhasítsák a húst. Fogak és kiszáradt fülek sorából készült nyakláncok kerültek elő, és úgy terítette ki őket, mint a legnemesebb medálokat. A gyűjtemény elejére egy rinocérosz szarva került, a végén vashegygel. Középen egy hatalmas ork koponyája állt, ami kétszer akkora volt, mint egy emberé. Az őserdő napsugarai simára és fehérre csiszolták, a szögdrök felett pedig erős szemöldökcsont szögelt ki, természetellenesen. Az ork alsó szemfogai nagyobbak voltak, mint azt Fletcher korábban képzelte, és majd tízcentis agyarakban végződtek. Ezek az ajándéktárgyak a frontról származtak és érdekességként kerültek eladásra az északi városokban, ahonnan messze volt a valódi háború.

Fletcher megfordult és esdeklő tekintettel nézett Berdonra, aki szintén látta, mit árul az idős katona. A férfi megrázta a fejét és a stand felé bökött vele. Fletcher felsóhajtott, és figyelmét visszafordította saját portékái rendezgetésére. Hosszú, eredménytelen nap várt rá.